

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. A. M.,**
státní příslušník S. r.,
bytem X,

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj,**
se sídlem Washingtonova 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, č. j. 53923/2017-610000-42.1,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho námitky a potvrdil své rozhodnutí ze dne 20. 2. 2017, č. j. 22571/2017-610000-42.1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o návrhu žalobce na z. jeho d. e. tak, že mu podle § 181 odst. 2 písm. a), c) a i) zákona č. 280/2009 Sb., d. ř., ve znění zákona č. 368/2016 Sb. (dále jen „d. ř.“), nevyhověl.

2. Žalobce v žalobě shrnuje, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 152292/2015-610000-42.1 (dále jen „e. p.“) bylo zahájeno v. č. X Kč v. C. ú. K. rozhodnutím ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/2001/KE-M/NC, navýšenou o náklady d. e. ve výši X Kč. Žalobce podal návrh na z. e. a poté, co mu žalovaný nevyhověl, brojil proti jeho rozhodnutí námitkami, které však žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
3. Žalobce namítá, že rozhodnutí C. ú. K. (výzva k z. c. d.) ze dne 15. 1. 2001, na němž jsou založena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, je nicotné. Je totiž vnitřně rozporné, protože zatímco jeho výrok je jako d. adresován f. o. – p. Ing. A. M. M., z jeho odůvodnění je zřejmé, že d. je d. – s. M., s. r. o. Toto rozhodnutí také nikdy žalobci nebylo doručeno do vlastních rukou a žalobce se s ním seznámil až v březnu roku 2006 při osobní návštěvě C. ú. K.; nemohlo tedy nabýt právní moci dne 18. 5. 2001. Těmito námitkami se však žalovaný vůbec odmítl zabývat s odůvodněním, že k tomu není oprávněn. S tím však žalobce nesouhlasí. V době údajného doručení platila směrnice Komise 77/794/EHS, kterou se provádějí některá ustanovení směrnice 76/308/EHS o vzájemné pomoci při v. p. vyplývajících z operací, které jsou součástí systému financování Evropského zemědělského a orientačního záručního fondu, zemědělských d. a c. (dále jen „směrnice 77/794/EHS“), jejíž článek 10 stanoví náležitosti doručení, které v daném případě dodrženy nebyly. Jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 1. 2010 ve věci C-233/08 (*Kyrian*), soud členského státu nemá pravomoc k ověření vykonatelnosti dokladu o v. p.; to však neplatí v případě, že je podána žaloba směřující proti platnosti a řádné povaze opatření k v. p., jako je doručení e. t., v kterémžto případě je soud oprávněn ověřit, zda bylo podle právních předpisů členského státu řádně doručeno. Správní orgány obou stupňů tudíž pochybily, pokud se odmítly zabývat otázkou, zda bylo rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 žalobci řádně doručeno a zda je vykonatelné.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015 odložil v. d. e. zahájené e. p. ze dne 3. 9. 2015, jejíhož zastavení se žalobce domáhal. Tím bylo podle žalobce dosaženo cíle sledovaného podáním žaloby, proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
5. Žalovaný v replice uvádí, že odložení d. e., která po odpadnutí překážek může opět pokračovat, nemá za následek ukončení zahájeného e. ř. Na podané žalobě proto trvá.
6. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud ji posoudil v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/2001/KE-M/NC, předeepsal C. ú. v K. Ing. A. M. M. k úhradě c. d. ve výši X Sk. Dne 21. 12. 2005 požádala s. s. G. ř. c. o v. p. od d. Ing. A. M. M., přičemž sdělila, že rozhodnutí ze dne 15. 1. 2001 bylo doručeno prostřednictvím C. ú. P. V., C. a l. c. Z., d. osobně dne 3. 5. 2001 a právní moci nabylo dne 18. 5. 2001. Doklad o doručení rozhodnutí ze dne 15. 1. 2001 však součástí správního spisu není.

9. Dne 24. 1. 2006 vydal C. ú. P. D1 výzvu k z. s. n. v náhradní lhůtě. Proti ní žalobce podal dne 21. 2. 2006 odvolání, ve kterém mj. uvedl: „[v] roce 2001 jsem obdržel od C. ú. P. výzvu k převzetí rozhodnutí C. ú. K., č. zn. 66/2001/KE-M/NC, které jsem dne 3. 5. 2001 osobně převzal.“
10. Dne 13. 11. 2009 vydal C. ú. P. D1 upomínku o n. n., ve které upozornil žalobce (Ing. A. M.) na jeho d. a vyzval jej k u. d. č. Na tuto upomínku žalobce reagoval podáním doručeným C. ú. P. D1 dne 24. 11. 2009, ve kterém uvedl, že „*uvedené rozhodnutí č. zn. 66/2001/KE-M/NC bolo vydané 15. 1. 2001 C. ú. K. a 3. 5. 2001 doručené prostredníctvom C. ú. P.*“
11. Dne 16. 5. 2012 sdělilo K. c. f. o. G. ř. c., že původním datem p. v. c. d. byl den 31. 12. 2011, nicméně jelikož v mezidobí byla žalobci doručena upomínka o n. n. (konkrétně dne 20. 11. 2009), došlo v souladu se s. p. k přetržení této lhůty a k počátku běhu nové desetileté lhůty, která vyprší dne 31. 12. 2019.
12. Ze správního spisu soud dále zjistil, že dne 2. 11. 2012 se u C. ú. konalo ústní jednání, při kterém žalobce mimo jiné uvedl, že „*[o]d roku 1996 trvale žiji a pracuji v Č. r., proto mně bylo dané rozhodnutí* (pozn. soudu: žalobce hovoří o rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001) *doručeno českým c. o..*“
13. Dne 22. 2. 2013 žádal žalobce o z. e. ř. a následně se téhož domáhal podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, avšak neúspěšně (k tomu viz dále).
14. Dne 3. 9. 2015 vydal žalovaný e. p. s. ze m. Dne 20. 1. 2017 podal žalobce návrh na z. d. e. podle § 181 odst. 2 písm. a), e) a i) d. ř., ve kterém uvedl, že se s rozhodnutím C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 seznámil až v březnu 2006 při osobní návštěvě tohoto c. ú., kde požádal o kopii tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 proto nemohlo nabýt právní moci dne 18. 5. 2001. V době údajného doručení v květnu 2001 pak platila směrnice 77/794/EHS, která určovala způsob doručování. Rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 proto nebylo řádně doručeno jasně identifikovanému adresátovi a proto nemohlo nabýt právní moci.
15. Dne 20. 2. 2017 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutí, kterým jeho návrhu nevyhověl s odůvodněním, že s. o. na v. nadále trvají. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce námitkami, ve kterých nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že není oprávněn zkoumat oprávněnost a vykonatelnost rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001. Tvrdil s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-233/08 (K.) a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 48/2007-173, že se žalovaný měl zabývat otázkou řádného doručení rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001. Dne 13. 4. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobcovy námitky zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
16. Dne 17. 5. 2017 s. G. ř. c. sdělilo, že před s. s. p. ř., jímž se žalobce domáhá konstatování toho, že je c. d. p., a proto je na místě d. e. odložit. V návaznosti na to žalovaný dne 28. 6. 2017 rozhodl tak, že v. d. e. odložil.
17. Soud připomíná, že žalobce se v souvislosti s tímž c. d. domáhal soudní ochrany svých práv již v minulosti, a to žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, přičemž tento zásah měl spočívat ve v. f. p. na základě rozhodnutí C. ú. v K. ze dne 15. 1. 2001. Rozsudkem ze dne 1. 12. 2015, č. j. 47 Af 3/2013-157, zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud však následně ke kasační stížnosti žalobce

uvedený rozsudek svým rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 Afs 277/2015-114, zrušil a žalobu jako nepřipustnou odmítl. Žalobce totiž nevyčerpal možnost ochrany jinými právními prostředky, konkrétně žalobou proti rozhodnutí – e. p., bude-li na základě rozhodnutí C. ú. v K. ze dne 15. 1. 2001 vydán. Ve vztahu k závěrům K. s. v P. NSS uvedl, že přestože je soud chybně vyslovil v souvislosti s věcným posouzením zásahové žaloby, kterou měl správně odmítnout, nelze jim po věcné stránce nic vytknout. K. s. v P. proto neshledal důvod se od svých závěrů vyslovených v rozsudku ze dne 1. 12. 2015, č. j. 47 Af 3/2013-157, odchýlit.

18. Žalobce namítá, že rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001, jímž byl vyzván k ú. c. d., je nicotné a že mu nebylo nikdy doručeno do vlastních rukou, a proto není pravomocné (zejména nemohlo nabýt právní moci dne 18. 5. 2001). Nelze vést d. e. rozhodnutí, které není vykonatelné. Soud při vypořádání žalobních námitek vycházel především z rámce vymezeného rozsudkem NSS ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 Afs 48/2007-173, jenž vychází ze závěrů vyslovených Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 14. 1. 2010, K. (C-233/08). V projednávaném případě byl předmětem přezkumu e. p. vydaný na základě mezinárodní žádosti o v. p. Oba soudy konstatovaly, že české soudy nemají v zásadě pravomoc k ověření věcné správnosti e. t. (tj. například zda p. nebyla prekludována, zda byly d. či c. v. ve správné v. atd.). Naproti tomu jsou české soudy oprávněny ověřit zákonnost některých opatření k v. p. (např. doručení e. t.).
19. Soud se proto nejprve zabýval námitkou, že mu rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 nebylo doručeno. Soud nejprve konstatuje, že není pravda, že se touto námitkou žalovaný odmítl zabývat, jak to tvrdí žalobce; naopak v prvostupňovém rozhodnutí stručně shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno osobně prostřednictvím C. ú. P. V., C. a l. c. Z., dne 3. 5. 2001 a právní moci nabylo dne 18. 5. 2001. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný na tuto část odůvodnění pouze odkázal. Ze správního spisu soud zjistil, že v něm není obsažen doklad o doručení tohoto rozhodnutí a informace o tom, jak bylo žalobci doručeno, vyplývá z žádosti s. G. ř. c. ze dne 21. 12. 2005. Žalobce však v průběhu řízení doručení tohoto rozhodnutí nikdy nezpochybnil a naopak opakovaně výslovně uvedl, že mu doručeno bylo. Například v podání ze dne 21. 2. 2006 žalobce uvedl, „[v] roce 2001 jsem obdržel od C. ú. P. výzvu k převzetí rozhodnutí C. ú. K., č. zn. 66/2001/KE-M/NC, které jsem dne 3. 5. 2001 osobně převzal“, v podání ze dne 24. 11. 2009 uvedl, že „uvedené rozhodnutí č. zn. 66/2001/KE-M/NC bylo vydáno 15. 1. 2001 C. ú. K. a 3. 5. 2001 doručené prostřednictvím C. ú. P.“ a dne 2. 11. 2012 při ústním jednání uvedl, že „[o]d roku 1996 trvale žiji a pracuji v Č. r., proto mně bylo dané rozhodnutí doručeno č. c. o.“ Na těchto výslovných a jednoznačných tvrzeních žalobce nemůže nic změnit obecná námitka vadného doručení (resp. nedoručení) předmětného rozhodnutí, kterou žalobce uplatnil poprvé až v žalobě, o níž bylo před zdejším soudem vedeno řízení pod sp. zn. 47 Af 3/2013, a následně v nynější žalobě. Soud nemá žádných pochyb o tom, že rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 bylo žalobci doručeno dne 3. 5. 2001. Nadto nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce v žalobě výslovně uvádí, že se mu rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 dostalo do rukou v kopii v roce 2006 od C. ú. v K.. Námitka je nedůvodná.
20. Na okraj soud poznamenává, že doručování rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 se nemohlo řídit právem Evropské unie, na které žalobce poukazuje, neboť S. r. k Evropské unii přistoupila až k 1. 5. 2004.

21. Žalobce dále namítal, že je rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 nicotné; tuto nicotnost žalobce spatřuje v tom, že zatímco v záhlaví je uveden jako adresát Ing. A. M. – M., z odůvodnění zřetelně plyne, že c. d. vznikl d. – společnosti M., s. r. o. Je však otázkou, zda tato vada je vadou, kterou by se soud mohl vůbec s ohledem na závěry Soudního dvora Evropské unie ve věci K. (C-233/08) vůbec zabývat. Pokud by šlo o posuzování zákonnosti některých opatření k v. p., pak soud konstatuje, že tvrzený rozpor předně není otázkou nicotnosti, nýbrž otázkou formální správnosti, respektive srozumitelnosti rozhodnutí s možným vlivem na zákonnost. Soud by žalobci ohledně rozporu mezi výrokem a odůvodněním C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 nemohl dát za pravdu. Z tohoto rozhodnutí je totiž na první pohled zřejmé, že zatímco žalobce (jako p. f. o. označená jako Ing. A. M. M.) byl dovozcem zboží, p. o. M. s. r. o. byla d. Tyto dva subjekty tudíž nejsou zaměněny a příjemce rozhodnutí je řádně označen.
22. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že ze sdělení s. s. ze dne 17. 5. 2017 vyplynulo, že žalobce podal správní žalobu proti rozhodnutí navazujícímu na rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 (rozhodnutí F. r. ze dne 20. 9. 2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí C. ú. K. ze dne 26. 5. 2016, jímž c. ú. zamítl námitku p. práva v. a v. c. vyměření rozhodnutím ze dne 15. 1. 2001). K tomu žalovaný při jednání předložil rozsudek K. s. K. ze dne 23. 11. 2017, sp. zn. 6S/119/2016. Žalobce doplnil, že proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, o níž doposud rozhodnuto nebylo. Otázka, zda je rozhodnutí C. ú. K. ze dne 15. 1. 2001 vykonatelným e. t. či nikoli, tak musí být rozřešena s. správními orgány a soudy. To je podstatné pro vyřešení otázky, zda je d. e. vedená žalovaným na jeho základě oprávněná či nikoli. K posouzení těchto otázek však nejsou v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu příslušné české správní orgány a soudy, jakožto orgány dožádaného státu, nýbrž správní orgány a soudy s., jakožto orgány dožadujícího státu.
23. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu